

LIEVER EEN HOND

Anke Kranendonk

met

tekeningen van Sandra Klaassen

Liever een hond

Lemniscaat Rotterdam

Wil je meer weten over onze boeken?

Ga naar www.lemniscaat.nl

© Tekst: Anke Kranendonk 2003

© Omslag en illustraties: Sandra Klaassen 2003

Nederlandse rechten Lemniscaat b.v. Rotterdam 2003

ISBN 90 5637 531 8

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Druk: Drukkerij C. Haasbeek b.v., Alphen aan den Rijn

Bindwerk: Boekbinderij de Ruiters, Zwolle

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier en geproduceerd in de Benelux, waardoor onnodig en milieuverontreinigend transport is vermeden.

INHOUD

1	Waar is Kees?	7
2	Hoe krijgt Kees een hond?	12
3	In de wasmand	16
4	Vroeg op	22
5	Een schone hond	28
6	Kees droomt	34
7	Het nieuwe groepje	38
8	Een leuke dag	41
9	Met mama mee	45
10	Het cadeau	50
11	Een beer in de auto	56
12	De hondenwinkel	60
13	Het springbeest	64
14	Een goed plan	70
15	Ruilen	75
16	In bad	80
17	Sparen	86
18	Een grote naam	93

19	Kees zoekt een riem	96
20	Een schatje	102
21	Een lekker diertje	106
22	Het enge zwembad	111
23	Nooit meer zwemmen	116
24	Oefenen	119
25	Hector in een doosje	125
26	Spartelbeest	129
27	Afzwemmen	134
28	Malle Hector	141

I

Waar is Kees?

Kees ligt in het gras met zijn hoofd op de buik van een grote zwarte krullenhond. Elke keer als de hond ademhaalt, gaat zijn buik omhoog en gaat Kees ook een stukje de lucht in.

De hond slaapt, en Kees bijna, terwijl het zonnetje op zijn gezicht schijnt. Als hij zijn ogen tot spleetjes knijpt, komen er mooie gouden straaltjes in de lucht.

Soms snurkt de hond een klein beetje. Kees rolt zich dan op één oor om te kijken of Bas wakker wordt, maar de hond is zo moe van de lange wandeling dat hij voorlopig wel doorslaapt. Kees tuurt door de gouden spleetjes en knijpt zijn ogen iets meer dicht, zodat er mooie glinsteringen komen. Nog nooit is hij zo lekker in slaap gevallen als hier in het gras op de buik van een grote hond.

Eindelijk heeft Kees een hond, precies zoals hij hem hebben wilde. Groot en zwart en krullen. Als het een kleine bruine hond met gladde haren was geweest, of een wit met zwarte, of een van alles en nog wat hond, had Kees dat niet erg gevonden. Maar dit is de allermooiste hond van de wereld. Hij kan rennen en trekken, maar ook goed luisteren, en nu ligt hij heerlijk te slapen met de jongen op zijn buik.

‘Kees! Kees!’

Kees wordt een beetje wakker en knippert met zijn ogen. Hoorde hij iemand?

‘Kees!’

Langzaam doet Kees zijn ogen open. Hij ziet iets glimmen in de zon. Het duurt even voordat hij zo goed wakker is, dat hij de sloot met de vrolijk glimmende golfjes ziet.

‘Jongen, waar bleef je.’

Kees draait zich op zijn zij; naast hem is zijn moeder neergeknield.

‘Kom op, de meisjes zitten alleen thuis. Van wie is die hond?’

Met een diepe zucht wordt Bas wakker. Twee

poten strekt de hond recht naar achteren. Hij kijkt naar de moeder van Kees, ziet dat het goed is en valt weer in slaap.

‘Nou?’ vraagt mama. ‘Hoe kom je aan die hond? Kom snel Kees, ik wil de kleine meiden niet langer alleen laten. Ik heb je overal gezocht.’

‘Ik was hier,’ antwoordt Kees.

‘Schiet op, Kees.’ Mama is gaan staan en loopt een paar passen heen en weer.

‘Rustig mam. Ga maar, ik kom eraan.’

‘Nee,’ zegt mama. ‘Je moet nu mee, het eten staat op tafel, we wachten op je.’

‘Hij slaapt nog,’ zegt Kees die zijn arm om de grote hond heeft geslagen.

‘Dan maak je hem wakker,’ antwoordt mama.

‘Van wie is die hond?’

‘Van mij.’

‘Welnee, jij hebt geen hond. Nu moet je komen.’

‘Ja,’ antwoordt Kees. ‘Dat weet ik.’

Langzaam staat hij op en rekt zich uit.

‘Bas,’ fluistert Kees. De hond trekt één oog open en kijkt Kees aan.

‘Leuk hè,’ zegt Kees. ‘Hij kent me.’

‘Heel erg leuk,’ antwoordt mama. ‘Maar nu moet je komen.’

‘Bas,’ fluistert Kees weer. Hij is op zijn knieën gaan zitten en aait de hond over zijn grote kop.

‘Ga je mee? We gaan weer lopen.’

De hond draait zich op zijn rug, steekt z’n vier poten in de lucht en draait er vrolijk rondjes mee, alsof hij fietst. Hij geeft daarbij kleine blafjes.

‘Hij wil spelen,’ zegt Kees, die hem tussen zijn poten kroelt.

‘Maar wij moeten eten. Hond! Kom op.’

Mama heeft de riem gepakt en geeft er een klein rukje aan. Met een snelle beweging heeft Bas zich omgedraaid en is gaan staan. Mama

geeft de riem aan Kees, slaat een arm om de jongen heen en trekt hem voorzichtig met zich mee. Met z'n drieën lopen ze het paadje af, tot ze bij de eerste huizen komen. Plotseling zet Bas het op een hollen. Kees krijgt een ruk aan de riem en bijna vliegend rent hij erachteraan. 'Kees!' roept mama. 'Ik kom!' roept Kees terug. 'Waar ga je naartoe?' vraagt mama, die harder is gaan lopen om Kees en de hond bij te houden. 'Bas terugbrengen.'

Hoe krijgt Kees een hond?

Bij de achterdeur trekt Kees zijn schoenen uit en op zijn kousen loopt hij door de keuken naar de kamer.

‘Je bent laat,’ zegt papa die nu ook thuis is en met mama en de twee zusjes aan tafel zit.

‘Ja,’ zegt Kees. Hij gaat aan tafel achter zijn lege bord zitten.

‘Nu is het eten op,’ zegt papa.

‘Is niet erg.’ Kees kijkt naar zijn kleine baby-zusje die boven op de tafel in een stoeltje zit. Papa geeft haar hapjes yoghurt. Telkens als ze een hapje krijgt, schopt ze haar ene been in de lucht.

‘Waar was je?’ vraagt papa terwijl hij kleine Marie een lepeltje yoghurt voert.

‘Daar.’ Kees wijst met zijn hand in de richting van de polder.

‘Wat deed je daar?’

‘Ik had een hond van een nieuwe mevrouw. Ze woont daar.’ Kees wijst nu de andere kant op.

‘Ze weet de weg nog niet, dus doe ik het.’

‘Wat?’ vraagt papa.

‘Bas uitlaten. Als ik het goed doe, mag ik hem misschien wel hebben.’

‘Pardon?’ vragen mama en papa tegelijkertijd.

‘Wie zegt dat?’

‘Ik,’ antwoordt Kees.

Mama staat op, ze loopt naar de keuken en komt even later terug met een warm bord eten.

‘Voor jou,’ zegt ze tegen Kees als ze het bord voor hem op de tafel zet. ‘Een jongen die met

zo'n grote hond kan lopen, moet goed eten.'

'Krijg ik een hond?' vraagt Kees direct, terwijl hij strak naar zijn moeder kijkt.

'Nee natuurlijk niet, je hebt Bas toch net uitgelaten!'

Kees neemt een hap, hij kauwt langzaam zodat hij tijd over heeft om te denken.

'Eet je een beetje door?' vraagt papa die de mond van Marie afveegt en haar uit het stoeltje tilt.

'Ja,' zegt mama. 'Het is weer tijd voor de grote verdwijntruc.' Ze tilt Lie uit haar stoel en neemt haar op schoot.

'Ik weet het,' zegt Kees, die een hap doorslikt.

'Bas krijgt puppy's, en die neem ik.'

'Pardon?' vragen papa en mama weer tegelijkertijd.

'Ja, als ik goed eet.'

Papa schudt zijn hoofd. 'Lieve Kees,' zegt hij.

'We kunnen geen hond hebben, jullie zijn nog te klein. Punt uit.'

Kees neemt een volgende hap.

Wacht maar, denkt hij.

‘Ik tel tot tien,’ zegt mama na een tijdje als ze ziet dat Kees’ bord bijna leeg is.

Kees weet wat dat betekent. Snel neemt hij een hap.

In de wasmand

‘Tien, negen, acht.’

Mama heeft Lie op de grond gezet. Het kleine meisje kan nog niet tellen, maar weet wel wat er gaat gebeuren. Ze maakt kleine sprongetjes in de lucht. ‘Pak me dan, pak me dan,’ roept ze. ‘Zeven, zes,’ zegt mama. Nog drie happen voor Kees.

‘Vijf, vier.’ Nog twee happen.

‘Drie twee, ééééén.’ Nog één hap. Kees kauwt en kauwt, slikt door, schuift zijn stoel naar achteren en gaat staan.

‘Nul!’

Hij rent de kamer uit, de trap op, naar boven, naar de badkamer. Zachtjes sluit hij de deur achter zich, loopt naar de wasmand, tilt de deksel ervan af en kruipt erin. Daar blijft hij opgevouwen liggen luisteren naar zijn moeder. Kees

weet dat het lang gaat duren voordat ze hem vindt. Eerst zoekt zijn moeder Lie achter de gordijnen in de voorkamer, dan zoekt ze papa met Marie in de achterkamer, en pas daarna loopt ze naar boven. Ook daar vindt ze Kees niet meteen, ze gaat de kamer van Kees in, komt eruit, gaat haar slaapkamer in.

‘Kees!’ roept ze zo af en toe.

Maar Kees zegt lekker niets.

Hij blijft heel lang dubbelgevouwen in de wasmand liggen. Als mama hem dan vindt, hoeft hij zich misschien niet meer uit te kleden, geen pyjama aan te trekken, geen tanden meer te poetsen, niet meer een plas op de wc te doen, maar wordt hij opgetild en direct naar zijn bed gedragen.

Was het maar waar.

Mama is de badkamer binnengekomen en hoe het kan, snapt Kees niet, maar zijn moeder loopt direct naar de wasmand. Ze tilt hem eruit en klemt hem dicht

tegen zich aan. ‘Kees. Mijn lieve, warme Kees. Je moet je uitkleden, tanden poetsen en naar bed.’

‘Ik kan niet,’ zegt Kees die zijn armen stevig om zijn moeders hals heeft geklemd.

‘Waarom niet?’ fluistert mama weer.

‘Ik ben nog opgevouwen.’

‘Niet waar,’ fluistert mama in zijn oor.

‘Wel,’ fluistert Kees. Hij duwt zijn neus in het holletje van mama’s hals en klemt zich nog steviger vast.

‘Wat moet ik doen? Liedje zingen, en als het uit is lig jij erin?’

‘Alsjeblieft niet,’ antwoordt Kees.

‘Ik ben een boef, en je mag me pas pakken als je uitgekleed bent.’

‘Is stom.’

‘Brand!’ roept mama ineens. Ze trekt de armen van Kees los. Maar die houdt zich stevig vast.

‘Geen brand vandaag,’ zegt hij.

‘Dan ben je een baby. Ik leg je op de wasmachine en kleed je uit. Kom maar baby.’

‘Nog stommer,’ zegt Kees. ‘Ik doe het zelf wel.’
Als een slome zak aardappels laat Kees zijn

moeder los en kleedt zich langzaam uit. Heel langzaam. Voordat hij in bed ligt heeft mama 83 keer gezegd: ‘Schiet eens op.’

Kees ligt op zijn rug. Mama zit bij hem op het bed en heeft haar handen om zijn wangen gelegd.

‘Zal je het nooit meer doen, Kees?’ vraagt ze. ‘Ga je nooit meer weg zonder te zeggen waar naartoe?’

‘Misschien,’ antwoordt Kees. ‘Als ik een hond krijg. Mama, mag ik alsjeblieft een hond?’

Kees kijkt zijn moeder heel lief aan. Hij blijft net zolang kijken totdat ze wel moet antwoorden.

‘Nee.’ Mama schudt haar hoofd.

‘Ah mam, toe nou. Ik heb echt een hond nodig.’

‘Waarom?’ vraagt mama.

‘Daarom.’

‘Nee hoor,’ zegt mama weer. ‘Wie moet hem dan uitlaten?’

‘Ik!’ Kees gaat rechtop zitten om mama nog beter te kunnen aankijken.

‘En ’s avonds laat? Dan moet ik het doen, of papa. Trouwens, ons huis is veel te klein voor een groot beest.’

‘Niet waar, die mevrouw heeft ook een hond.’

‘Neem een schildpad, dat is ook leuk.’

Verbaasd kijkt Kees zijn moeder aan.

‘Of vissen,’ gaat mama door. ‘Of wandelende takken.’

‘Mama, dat is geen hond. Ik heb een hond nodig. Het moet. Een hond is heel belangrijk.’

‘Lieve Kees, ik heb al drie kinderen,’ zegt mama die is gaan staan.

‘Nou en?’

Mama zucht en gaat weer op het bed zitten.

‘Drie kinderen is heel veel en...’

Kees glijdt onder zijn dekbed en trekt het over zijn hoofd.

‘Ik ben niet veel!’ roept hij. ‘Ik zorg voor de hond. Jij hoeft niets te doen, echt waar!’

Mama ziet geen kind meer, alleen een berg dekbed. Ze slaat haar armen eromheen en rolt de berg heen en weer.

‘Keessie, opgevouwen lieverd. Jij bent niet veel, een hond is veel.’

‘Nee!’

‘Ga nu maar slapen.’

‘Nee!’

‘Welterusten Kees. Morgen zien we verder. Krijg ik nog een kus?’

‘Als ik een hond krijg,’ gromt het dekbed.

Vroeg op

‘Kees. Kees!’

Papa schudt Kees zacht heen en weer.

‘Opstaan,’ fluistert papa. ‘Zwemles.’

Kees doet één oog open en kijkt zijn vader aan.

‘Eruit lieverd,’ fluistert papa. ‘We moeten naar zwemles.’

Kees doet snel zijn oog weer dicht en kreunt.

Hij pakt het dekbed, trekt het op tot zijn hals en draait zich naar de muur.

‘Niet verder slapen,’ zegt papa. ‘We moeten naar het zwembad.’

‘Nee,’ bromt Kees.

‘Wel.’

‘Te koud,’ zegt Kees. ‘Ik kom morgen wel.’

Hij knijpt zijn ogen nog steviger dicht.

‘Morgen kan niet, vandaag is er zwemles.’ Papa rolt Kees weer heen en weer.

‘Als je een hond had, zou je er ook zo vroeg uit moeten.’

Direct zit Kees rechtovereind en is hij klaarwakker.

‘Krijg ik een hond?’ roept hij.

‘Nee,’ zegt papa. ‘Als je een hond had, dan moest je vroeg op.’

Kees valt weer terug op zijn kussen. ‘Ik hoef geen zwemles,’ zegt hij met gesloten ogen.

Kees zit naast papa in de auto. Het is nog een beetje donker buiten, alsof het nog midden in de nacht is. Kees kijkt naar het licht van de koplampen dat over de straat schijnt. Samen naar het zwembad rijden, dat is het leukste van de zwemles.

‘Waarom moet ik op zwemles?’ vraagt Kees zonder dat hij naar zijn vader kijkt.

‘Daarom. Het is goed als je kan zwemmen.’

‘Het is koud,’ zegt Kees. ‘En het spettert.’

‘Toch niet als je in het water ligt?’

‘Altijd,’ antwoordt Kees. ‘En die jongens duwen.’

‘Welke jongens?’ vraagt papa.

‘Alle jongens. Als ik een hond had...’

Papa remt voor het rode stoplicht en kijkt Kees aan.

‘Wat dan?’ vraagt hij. ‘Wat moet je met een hond bij zwemles?’

Het is nog kouder dan anders in het zwembad. Papa is in het grote bad gaan baantjes zwemmen, en Kees staat in het kleine bad. Het water komt tot aan zijn buik, daarboven is het alleen maar koud.

‘Als een potlood,’ zegt de badmeester. Hij staat ook in het water, bij hem komt het water tot aan zijn knieën, maar hij bibbert niet.

De badmeester heeft een heel grote krulsnor en gouden armbanden om zijn polsen.

‘Als een potlood,’ zegt hij weer en hij gaat in het water liggen. Zijn armen met al het goud eromheen steekt hij naar voren, en zijn benen steekt hij languit naar achteren. Hij lijkt helemaal niet op een potlood, meer op een duikboot die niet onder water komt. Als de badmeester weer gaat staan, hangt zijn snor recht naar beneden, net een walrus. Nog even en de

badmeester gaat echt doen alsof hij een walrus is, dan ploft hij op het water, zwemt met zijn hangsnor naar Kees toe, en hapt hem in zijn benen.

Kees zijn tanden klapperen. Hij laat zich als een potlood in het water vallen, maar zakt meteen naar beneden. Heel anders dan bij meester Gert!

